ALMINE RECH

Jean-Baptiste Bernadet
Successo Evidente (Hidden Tracks)

Jan 16 — Mar 1, 2025 | Brussels

Almine Rech Brussels is verheugd om 'Successo Evidente (Hidden Tracks)', Jean-Baptiste's zevende solotentoonstelling bij de galerie aan te kondigen, te zien van 16 januari tot 1 maart 2025.

Hoe definieer je succes? Die eeuwige vraag, vaak geassocieerd met goedkope zelfhulpboeken en ongemakkelijke sollicitatiegesprekken, doemt steeds weer op in de wereld van de schilderkunst. Immers, niet iedereen wil graag horen dat sommige schilderijen 'zomaar zijn ontstaan', als een toevallig geslaagde foto. Hoewel perfectie kan fascineren door secuur werk of de triomf van automatisering te suggereren, is er iets geruststellends aan zichtbare sporen van arbeid en frustratie: mensen willen graag weten dat het niet gemakkelijk was. In de kunst is voldoening niets tenzij men test hoe weinig men kan doen en hoe erg men het kan maken, maar deze overtredingen zijn van korte duur. Jean-Baptiste Bernadets gevarieerde benadering van schilderen vervaagt de grens tussen deze tegenstrijdige overtuigingen en opvattingen, zozeer dat, in zijn werk, de voorwaarden voor succes als een onderwerp op zich kunnen worden beschouwd.

In zijn bekendste series, zoals *Fugue* en *Vetiver*, gebruikt de kunstenaar zo min mogelijk verf en werkt hij hard aan het verhullen hoeveel moeite het kost om het gevoel van doeltreffendheid te bereiken dat zijn allesomvattende composities vaak kenmerkt. Zelfs als ze het resultaat zijn van de afzetting van microgebeurtenissen op het oppervlak van het doek, volgen deze schilderijen meestal een criterium dat bepaalt dat ze eruit moeten zien als toevallige composities, verwant aan pietra paesina-kalksteen, tie-dye-shirts, verweerde foto's, fosfenen, vlekken en zonsondergangen.

De fascinatie van de schilder voor de gedachte dat werk tot wasdom komt wanneer het, na vele aanpassingen, begint te lijken op het resultaat van een aangename toevalligheid, impliceert ook dat wat het werk tot 'werk' maakt altijd ter discussie staat. *Successo Evidente (Hidden Tracks)* stelt een groep schilderijen centraal bij het beantwoorden van deze vraag, waarbij de werken fungeren als een reeks argumenten en tegenargumenten. De eerste helft van de tentoonstellingstitel is afkomstig van een van de bordschilderijen die regelmatig voorkomen op het pad van de kunstenaar. De tekst, met nerf en glitter op een vermolmd stukje hout gekrabbeld, kan doen denken aan de belofte van een bedrieger of juist aan de oprechte vraag van een kunstenaar in het atelier. Het kan een vraag zijn die oprecht is en toch een beetje sarcastisch – opnieuw sluit het ene soort gedrag het andere nooit volledig uit.

Wat misschien een beetje gemorste verf op een klein schilderij op nummers is in *Untitled (A Blessing)* (2011-2024), is verwant aan het kleurenpalet en de ongewoon losse penseelvoering van het veel grotere *Untitled (Gran Turismo)* (2012-2024). Wat eruitziet als iets eenmaligs, keert terug. Een slechte afdruk maakt een goede indruk. Successen ontstaan door mislukkingen, of door het schoonmaken van het penseel. Mislukkingen ontstaan door hard werken. Hard werken kan misleidend zijn. Misleiding is hard werken. Hard werken kan gemakkelijk zijn. Al het andere is moeilijk.

Voor Bernadet, die gelooft in het primaat van kleur, is schilderen ook een daad van hofmakerij. In dit sensuele spel van perceptie en overtuiging neemt de kunstenaar graag de rol van zwendelaar op zich om de heroïsche neigingen van het medium op afstand te houden. In *Untitled (Briefly Gorgeous)* (2014-2024), een serie zwart-witte gezeefdrukte doeken die verschillende toestanden van dezelfde foto van een extravagante pauw uit de Picture Collection van de New York Public Library toont, geeft de kunstenaar blijk van een gezonde bereidheid om met zijn eigen discours te spelen. We zien hier een reeks mechanisch geproduceerde werken waarin opzichtige kleuren worden opgeroepen door hun afwezigheid.

Hoewel de neiging van de kunstenaar om zijn eigen succes vaak te ondermijnen zowel opmerkelijk als verfrissend is, is het geen methodologie, maar slechts een mechanisme dat de vrije loop van zijn werk reguleert. In een nieuwe serie met de toepasselijke titel *Acqua Alta* (2024) bestaan verschillende lagen dynamisch naast elkaar, waardoor de vluchtige aard van percepties zich kan materialiseren via de ongeëvenaarde vloeibare intelligentie van de schilderkunst. Deze schilderijen doen denken aan de beweging van een scanner over een plat oppervlak dat wordt overspoeld door de indrukken van een wereld in beweging. Achtergronden en voorgronden zweven besluiteloos, als doorschijnende schermen waartegen onze eigen indrukken de kans krijgen opnieuw in een bepaalde volgorde bijeen te komen.

— Émile Rubino, kunstenaar en schrijver